

Graag vertel ik mijn verhaal

Een persoonlijk getuigenis van *Pradesh Shrestha* - een Hindoe komt tot Christus

[The Middletown Bible Church](#)

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling ([HSV](#))
Vertaling door M.V.

Ik had nooit ernstig de realiteit van God overwogen, noch mijn gebrek aan relatie met en verantwoordelijkheid jegens Hem, tot september 1983, toen ik ernstig ziek lag in een ziekenhuis in Santa Fe, New Mexico. Daar, in een geïsoleerde kamer in St. Patrick's Hospital, zei de dokter me dat hij uiteindelijk de diagnose had van mijn ziekte. Het antibiotica dat ik zou moeten nemen stond bekend als potentieel dodelijk voor sommige patiënten, maar er was geen levensvatbaar alternatief.

Ik was ontzet. Ik ging akkoord om het medicijn te nemen, maar die nacht kon ik niet slapen. *Waar zou ik naartoe gaan als ik nu zou sterven?* Voor het eerst in mijn leven wierp ik een eerlijke blik op mezelf. En toen ik dat deed was ik in mijn geweten bezorgd. Ik had mezelf altijd gezien als een goed mens, maar nu zag ik mezelf als iemand met iets dat fundamenteel fout was vanbinnen. Als er een hemel is, en een hel, dan voelde ik aan dat ik naar de hel zou gaan.

Mijn religieuze achtergrond

Ik werd geboren in het hindoekoninkrijk van Nepal. Mijn ouders, in het bijzonder mijn moeder, hadden altijd afgoden aanbeden, rituelen in acht genomen, en feesten en heiligdagen volgens de hindoekalender onderhouden. Mijn moeder geloofde diep in reïncarnatie, de hindoeleer dat de ziel zowat eindeloos wedergeboren wordt, van het ene lichaam in het andere. Het hindoeconcept van redding is bevrijding uit deze veronderstelde ketting van wedergeboorten en het lijden van het leven. Op belangrijke religieuze dagen gingen we als familie naar het hoogst vermaarde hindoeschrijn van Nepal: de tempel van Pashupatinath in Kathmandu, waar we neerbogen voor de afgoden. Zoals elke andere hindoejongen was ik opgegroeid met fascinatie voor de verhalen van Rama, de held van het hindoe-epos Ramayana, en Krishna, de held van het andere grote hindoe-epos Mahabharata.

Ik ging naar een school in Kathmandu, bestuurd door jezuïtische katholieke priesters. Daar werd ik blootgesteld aan wat gedacht werd de christelijke religie te zijn. Maar, in feite werden wij nooit expliciet onderwezen in katholieke leringen, noch uit de Bijbel. De enige uitzondering die ik me kan herinneren is dat wij eens de Tien Geboden van buiten leerden. Maar, het tweede gebod ervan, zoals dat in de Bijbel staat, namelijk het verbod op afgodsbeelden en aanbidding ervan (Exodus 20:4-6; Deuteronomium 5:8-10) was, gek genoeg, [daaruit weggehaald](#), en dus gaf me dat de indruk dat het Christendom zoiets was als het hindoeïsme. Voor mij leek het dat de christelijke afgoden de beelden van Maria en de crucifix waren, welke laatste elke jezuïet rond zijn hals droeg, en dat ook ophing in elk leslokaal.

Tijdens de negen jaar van jezuïtische opleiding leerde ik veel goede moraal (waarvoor ik dankbaar ben), maar ik leerde niets over de Persoon van Jezus Christus - dat Hij ten volle God is en 2000 jaar geleden als mens in het vlees kwam - en Zijn volbrachte werk van plaatsvervangende dood op het kruis voor onze zonden en Zijn daaropvolgende opstanding, als vervulde oudtestamentische profetieën die vele eeuwen geleden waren opgeschreven, en dat Hij naar deze profetieën geboren werd in Bethlehem in Judea, Israël.

En zo bereikte ik de tiende klas, geheel onwetend van de Bijbel die deze wonderlijke boodschap van redding brengt. Tegen die tijd was het mijn vaag en verward persoonlijk geloof dat alle dingen per toeval gebeuren, volgens een willekeurig proces van evolutie, en dat de fysieke dood voor altijd het bestaan van een persoon beëindigt. Ik had geen idee van mijn persoonlijke aansprakelijkheid jegens God, noch van de eeuwige ellende die mijn Christusloze ziel wachtte.

Ik begon me te realiseren dat ik een zondaar was

Zoals ik daar laat op de avond wakker lag op mijn ziekbed, zag ik mezelf zonder God, zonder hoop, helemaal alleen, gevuld met de herinneringen van mijn kindertijd en mijn jeugd. Op school was ik een relatief goed student. Ik was, zo veronderstel ik, zelfs graag gezien door de meesten van mijn leraars. In het algemeen voelde ik me goed in mijn vel omdat ik niet was zoals de anderen die vele ongepaste dingen deden, open en onbeschaamd.

Maar nu zag ik mezelf in een ander licht. Had ik niet gespiekt tijdens examens? Ben ik niet trots geweest over mijn zogenaamde prestaties, en had ik mijn collega's niet inwendig veracht? Was ik buiten het zicht van mijn leraars niet dikwijls erg onvriendelijk en zelfzuchtig jegens mijn vrienden? Herhaaldelijk loog en begeerde ik, en soms stal ik ook, en nooit haatte ik daarin mijn boosheid, maar deed alle pogingen om mijn zonden te verbergen, vrezend dat ik zou betrapt worden. En had ik bovendien thuis niet dikwijls mijn ouders bedroefd met hooghartige woorden en hardnekkige ongehoorzaamheid? Had ik geen diepe kwade gevoelens gekoesterd jegens mijn broer? Talloze zonden van mijn jeugd lieten mij niet los. En alhoewel ik eens de hindoegoden aanbad, en alhoewel ik opgroeide onder jezuïtische opleiding, had ik geen kennis van de Ware en Levende God. Uit wanhoop riep ik: "God, als u mij hoort, laat me niet sterven. Ik wil mijn wandel veranderen". Inderdaad, voordien had ik nooit gedacht dat ik een zondaar was die nodig hoorde te veranderen. Van de andere kant wist ik niet dat het hart van de mens zo bedrieglijk is en ongeneeslijk ziek, niet in staat te veranderen en zich zelf te redden uit zijn ellendige toestand van egocentrisch en zelfvergoddelijk bestaan.

Geleidelijk deed de medicatie zijn werk, en ik werd beter. Maar toen ik beter werd, gaf ik minder en minder aandacht aan de dingen in mijn geweten die ik zo doordringend had gevoeld in het ziekenhuis. Enkele maanden later vroeg mij iemand naar mijn gezondheid. Ik antwoordde onbedachtzaam dat het geluk altijd aan mijn zijde is geweest, zelfs in het geval van mijn ziekte. Die persoon maakte echter bewust een vreemde opmerking: "Misschien is het geen geluk!"

Het licht van het heerlijke Evangelie

In die tijd was ik student aan het Armand Hammar United World College van het Amerikaanse Westen, gelokaliseerd in New Mexico. De dag dat ik afstudeerde kwam. Het was moeilijk mijn vrienden van over de hele wereld te verlaten. Enkelen bleven nog op de campus om zomerjobs te doen.

Een Jordaanse klasgenoot en ik deelden samen een kamer. Ik kreeg regelmatig brieven van "Mom", de moeder van Shaunna, een student uit de Midwest die ooit een aantal van ons internationale studenten uitnodigde bij haar thuis voor kerstmis. Ik hield ervan haar te schrijven, gewoon algemene dingen. Zij was het die geantwoord had: "Misschien is het geen geluk!" Op een dag in juni, die zomer, kwam een van Mom's brieven. Ik las die luidop voor aan mijn kamergenoot. Een korte alinea in de brief trof mijn aandacht, en ik kon niet meer

luidop lezen, want er kwamen tranen in mijn ogen. Zij schreef dat zij de vorige zondag in de kerk een lofzang hadden gezongen:

I love to tell the story,
Of unseen things above;
Of Jesus and His Glory,
Of Jesus and His Love!

Ongetwijfeld had zij deze lofzang al vele malen voordien gezongen. Maar die dag beroerden deze woorden haar hart. Toen zij zong dacht zij aan de vele buitenlandse studenten die haar huis in de winter hadden gevuld, en die de Redder niet kenden zoals zijzelf. En ze dacht aan mij. Ze dacht bij zichzelf: “Wil ik echt graag anderen vertellen over de enige Redder die er is?” En zo werd ze ertoe bewogen, zo zei ze, mij te schrijven over haar zekerheid dat Jezus Christus de enige God en Redder is van de mens. Zij voegde er ook zacht aan toe dat er geen oneindige bestendigheid kon zijn in haar relatie met mensen zoals ik zonder dat zij hun persoonlijk geloof stellen in Jezus Christus. Ik was diep geraakt alhoewel ik haar woorden niet helemaal begreep. Nooit had iemand mij zulke dingen gezegd op die manier.

Mom

Annie

Vertrouwelijk omgaand met Annie, een Chinese vriendin uit Hong Kong, deelde ik de zaak aan haar mee in een brief, en citeerde woordelijk de alinea uit Mom's brief. Spoedig ontving ik een lang antwoord waarin zij haar vreugde uitdrukte dat Shaunna's moeder het evangelie met mij probeerde te delen. Zij voegde eraan toe dat zij hetzelfde had willen doen maar dat zij zich ongeschikt voelde om het evangelie te “prediken”. Bovendien, zo zei ze, was ze bang dat als ik ooit christen zou worden dit mijn relatie met mijn hindoe-familie zou dwarsbomen. Maar nu realiseerde zij zich dat het de satan was die haar overtuigd had het evangelie niet met mij te delen. In de brief legde zij de weg van de redding uit, en citeerde veel

Bijbelpassages. Ze zei dat God wil dat wij Zijn kinderen worden door op Jezus Christus te vertrouwen als onze persoonlijke Heer en Redder, omdat Hij voor onze zonden aan het kruis was gestorven en opstond uit de doden op de derde dag. Zij schreef hoe een andere student, Leroy, ook deze boodschap kreeg, en dat bij het vertrek de studenten erover treurden dat zij elkaar misschien niet meer zouden terugzien, maar dat hij en Annie en Shaunna er zeker van waren dat zij elkaar in de hemel zouden terugzien ...

Deze brief heeft me erg geraakt. Mijn eerste reactie was: *Hoe durft ze aan mij, een hindoe, te bekeren? En wat een dapperheid mij te schrijven dat van al onze vrienden enkel zij en haar twee vrienden naar de hemel zouden gaan?* Maar Annie kennend, wist ik dat zij deze dingen schreef vanuit een zuivere bezorgdheid over mijn welzijn.

Ik had voor het eerst mijn aangeboren zondigheid gezien en erkend een jaar voordat ik gehospitaliseerd werd. Nu las ik in de brief de volle verklaring van de Bijbel: “Want allen hebben gezondigd en missen de heerlijkheid van God” (Romeinen 3:23). Ik las ook, alhoewel ik het toen niet direct geloofde, de wonderlijke woorden van het Evangelie: “Want zo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat ieder die in Hem gelooft niet verloren gaat, maar het eeuwige leven heeft” (Joh. 3:16).

Mijn vriendin legde uit dat Gods geliefde Zoon, Jezus Christus, geleden en betaald heeft voor de straf op onze zonden door middel van Zijn dood op het kruis, en dat als wij geloven in Jezus Christus wij verlost worden van de eeuwige bestraffing die wij verdienen als zondaars, citerend uit de Bijbel: “Want het loon van de zonde is de dood, maar de genadegave van God is eeuwig leven, door Jezus Christus, onze Heere” (Romeinen 6:23).

Een menigte van gedachten hielden me bezig tot laat in de nacht. Eén bijbelvers, geciteerd in de brief, bedrukte me zeer: “Wie in de Zoon gelooft, heeft het eeuwige leven; maar wie de Zoon ongehoorzaam is, zal het leven niet zien, maar de toorn van God blijft op hem” (Johannes 3:36). Ik had twee tegengestelde gedachten die binnenin mij streden. Ten eerste: hoe kan de Bijbel waar zijn wanneer miljoenen in Nepal nooit van Jezus gehoord hebben? Ten tweede: Indien de Bijbel waar is, moet ik eeuwige bestraffing ondergaan voor mijn zonden. Dus, van de ene kant wilde ik niet de mogelijkheid aannemen dat de Bijbel waar kan zijn; van de andere kant kon ik me niet afmaken van

de mogelijkheid dat de Bijbel inderdaad waar kon zijn! Ik beschikte gewoon niet over de feiten om dit eerlijk te beoordelen, laat staan iets te “geloven”.

Plots hunkerde ik naar antwoorden op een menigte van vragen. Wie is Jezus? Waarom zou ik in Hem geloven? Wat betekent het in Hem te geloven? Waarom zouden alleen christenen naar de hemel gaan? Waarom niet hindoes, boeddhisten, moslims? Wie is Jezus Christus? Is Hij gewoon een mensgemaakt figuur, zoals de halfgoden in de hindoe-mythologie, of is Hij een echt Persoon? Als hetgeen de Bijbel zegt waar is, dan ben ik inderdaad verloren en verkeer ik in het gevaar van eeuwige verdoemenis. Maar is dat waar? Hoe kan ik het zeker weten?

Ik begon overal rond te vragen met het oprechte verlangen uit te vissen wat de waarheid was over Jezus Christus. Maar, tot mijn verrassing, was niemand die ik iets vroeg zeker, noch leek iemand bezorgd te zijn. Dat was op zichzelf een openbaring voor mij. Ik begon me te realiseren dat de veronderstelling die ik altijd bij me droeg als hindoe, namelijk dat de mensen in de westerse wereld, inbegrepen Amerika, allen christenen waren, niet waar was. Ik ging naar de schoolbibliotheek in de hoop een boek te vinden om mijn vragen te beantwoorden. Ik las een artikel over religie en filosofie in de Encyclopedia Britannica. Ik was er voor het eerst zeker van dat Jezus Christus inderdaad een echte historische Persoon was en geen mythe. In een van de zitkamers in het dormitorium (slaapvertrekken) kwam ik een Bijbel tegen die iemand blijkbaar had afgedankt. In een andere plaats vond ik ook een Johannesevangelie. Ik begon te lezen omdat Annie in de brief had geadviseerd in het Nieuwe Testament te lezen.

Occasioneel kwamen er bezoekers voor een rondleiding op de campus. Ik leidde een ouder koppel rond. Ze zeiden van Las Cruces, New Mexico te zijn. Na de rondleiding nam ik afscheid, niet ver van waar hun wagen geparkeerd stond. Zij bereikten hun wagen en de vrouw riep me om te komen. Ik wandelde naar hen toe en dacht: *Zij wil me vast wat geld geven*. Maar ze gaf me verscheidene kleine boekjes waarvan ik me snel realiseerde dat ze over God en de Bijbel gingen! Ik nam ze aan en wandelde terug naar het gebouw. Mijn handen trilden toen ik de plastic omhulling opende en een boekje vasthad met de titel: “De Weg naar de Redding”. Ik voelde dat ik nu niet kon ontsnappen aan God. Hij leek me van alle kanten zo nabij! In minder dan drie weken vonden al deze dingen plaats: de brief van de Midwest, de brief van Hong Kong, de Bijbel in de zitkamer, en nu dit boekje van een vrouw die ik nooit ontmoette en die geen idee had wat er in die dagen door mijn hart en geest ging! Maar iets in mijn binnenste wilde me overtuigen dat het allemaal toevalligheden waren.

Het was ongeveer een week later dat er een klasgenote kwam van Las Cruces en ze inviteerde een andere vriend en mij in haar huis. Wij gingen samen met haar mee. Ik nam de Bijbel, de boekjes en een ander boek dat ik met grote interesse had beginnen lezen met me mee. Ik had dit laatste boek: *Evidence That Demands A Verdict* door Josh McDowell, van sinds de vorige Kerst toen Shaunna’s vader het mij gegeven had, en had het een tijd laten liggen, maar nu kwam ik het weer tegen in mijn spullen en begon het zeer zorgvuldig te lezen.

Toen ik daarmee begon, was ik verbaasd daarin bevredigende antwoorden te vinden, het ene na het andere. In het huis van mijn vriendin in Las Cruces kon ik uren lezen en nadenken wanneer ik ook maar alleen was. Ik werd ervan overtuigd dat de Bijbel een historisch accuraat document was, alhoewel erg oud. Ik wist nu dat bijna 2000 jaar geleden Jezus Christus gekruisigd werd op een Romeins kruis toen Pontius Pilatus gouverneur was van Judea, maar dat Jezus Christus onschuldig was. Ik wist nu ook dat Jezus Christus de onmiskembare claim gemaakt had dat Hij de eeuwige Zoon van God was; dat Hij een mens werd om Zijn leven te offeren als de enige genoegzame betaling voor de zonden van elk individu van de hele menselijke geschiedenis; dat persoonlijk, expliciet geloof in Hem de enige hoop is voor een persoon om gered te worden van de eeuwige consequenties van de zonde.

En ik was aangedaan door de unieke gebeurtenis in de geschiedenis van de lichamelijke opstanding van Jezus Christus uit het graf, drie dagen na Zijn dood en begrafenissen. Mohammeds graf blijft bezet, Confusius stond niet op uit de dood, Boeddha’s lichamelijke resten werden verspreid. Maar meer dan 500 ooggetuigen zagen Jezus Christus, velen raakten Hem aan en praatten met Hem 40 dagen

na Zijn besliste dood en begrafenis. *Hij is voorzeker geen leraar of religieus leider in moraal. Hij is veel meer. Als Jezus in niet mis te verstane termen beweerde gelijk aan God te zijn, zou dan Hem te degraderen tot louter een mens - ongeacht hoe een groot mens - niet gelijk staan met Hem tot fraudeur te bestempelen? En voorzeker kan een fraudeur geen goed mens genoemd worden. Daarom moet Hij zijn wat Hij beweerde te zijn, want wie durft Jezus een leugenaar te noemen?* Hoe meer ik las, hoe meer ik mij erover verwonderde dat niet iedereen een christen zou willen worden.

Mijn persoonlijke Heer en Redder

Terwijl we in Las Cruces waren, vertelde ik onze gastheer over het oudere koppel dat naar de campusrondeleiding was gekomen, en hoe zij hadden gezegd dat als ik ooit naar Las Cruces kwam, ik uitgenodigd was op hun ranch om paard te rijden. Wij contacteerden hen en weg waren wij voor het paardrijden. Na de rit, zaten we neer voor wat snacks die onze gastvrouw had bereid. Voordat we aten, bad haar man. Ik herinner me niet meer wat hij precies bad maar ik zal nooit vergeten hoe hij eerbiedig zijn hoofd boog om te bidden.

Terug in het huis van mijn vriendin, in mijn kamer, las ik verder. Er was een gebed geschreven op de achterkant van het boek. Ik kon nu mezelf identificeren als een zondaar die Jezus Christus nodig had om me te redden van mijn zonden. Ik was verbaasd over de verandering die over me kwam. *Hoe anders dacht ik nu over God en Jezus Christus en de Bijbel dan een paar weken geleden.* Nu en dan trachtte ik van wat ik las iets mee te delen aan mijn vrienden. Op een dag kwamen ze beiden naar me toe. Een van hen zei zoiets als dat ik nu wel een christen kon worden. Ik antwoordde toen zoiets als: "Ik geloof reeds. Jij zou ook moeten geloven. Alles wat de Bijbel zegt is absoluut waar". Zij vroegen hoe mijn hindoe-ouders dit nu zouden opnemen. Ik kon mijn tranen niet bedwingen omdat ik wist dat zij verloren waren zonder Christus.

Met verdriet aan de ene kant, en aan de andere kant me onuitsprekelijk verheugend, schreef ik die avond naar "Mom" en Annie dat ik Jezus Christus had ontvangen als mijn persoonlijke Redder en Heer. Ik schreef ook aan mijn familie in Nepal en vertelde hen hoe wonderlijk het was persoonlijk te weten dat de Heer Jezus Christus God is, gekomen in het vlees om te sterven voor de zonden van de hele wereld, inbegrepen mezelf, en dat Hij nu leeft als opgestane uit de dood, om te redden die tot Hem komen! "Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven. Niemand komt tot de Vader dan door Mij" (Johannes 14:6). Liggend op mijn bed vond ik mezelf pratend met mijn nieuwgevonden Hemelse Vader. Het was hoogst natuurlijk zo te doen. Ik wist dat Hij mij hoorde.

Vanaf die dag af, eind juli 1984, wist ik wat het is een kind van God te zijn, wat het is een zondaar te zijn, en gered en gezegend te zijn door genade. *Gezegend*, omdat alhoewel ik niets verdiende ik alle dingen heb verkregen: vergiffenis van zonden, aangenomen in Gods familie, gemeenschap met God, eeuwig leven, een erfenis in de hemel die nooit zal vergaan. *Genade*, doodat alhoewel ik eeuwige bestraffing verdiende, ik nu weet dat Hij me redde van het oordeel Gods, omdat Jezus Christus stierf op het kruis en daar de toorn van God droeg in mijn plaats en in de plaats van de hele wereld.

Beste lezer, ik heb geen religie gevonden, maar wel een gezegende relatie met God. Moge ook u de Persoon van Jezus Christus aanzien zoals Hij is, want er is geen andere weg om het goed te maken met God.

My faith has found a resting place,
Not in device nor creed;
I trust the Ever-Living One,
His wounds for me shall plead!

I need no other argument,
I need no other plea;
It is enough that Jesus died,
And that He died for me!

- L.H. Edmunds